

A rendszer gyermekei

A nevem Fifi. Két éve lakom átmeneti gyermekotthonban. Ez alatt az idő alatt nagyon sok mindent megtapasztaltam, többek között a tömeges gyermekprostitúciót. Már tudom milyen, a nélkülözés, a reményvesztettség és, hogy milyen úgy élni a mindennapokat, hogy álarcok mögé bújva próbálsz beilleszkedni olyan emberek közé, akikkel a hétköznapi életben soha nem barátkoznál. Belátást nyertem abba, milyen eszközökkel zsákmányolnak ki fiatal lányokat és abba is, hogy a rendszer mennyire nem végzi el a feladatát. Sokszor gondolkozok azon, hogy vajon ha a nagypapám élne, akkor is megtapasztaltam volna, milyen így élni? Vagy ő megmentett volna? Nem tudom.

Nagypapám volt a legkedvesebb ember számomra, és ő ezt a mondást tanította nekem: *Mikor a nácik elvitték a kommunistákat, csendben maradtam, hisz nem voltam kommunista. Amikor a szakszervezeti tagokat vitték el, csendben maradtam, hisz nem voltam szakszervezeti tag. Amikor a szocialistákat bezárták, csendben maradtam, hisz nem voltam szocialista. Amikor a zsidókat bezárták, csendben maradtam, hisz nem voltam zsidó. Amikorra engem vittek el, nem maradt senki, aki tiltakozhatott volna.* Ugyan a nagypapám zsidó volt, világéletében felszólalt, kiállt azokért, akik nem tudtak vagy nem állhattak ki magukért. Nem véletlen lett ügyvéd. Egy ideig szerettem volna tovább vinni az ügyvédi hagyományt, de időközben rájöttem, ez nem az én utam. A gyermekotthon teljesen megváltoztatott.

A rendszer megpróbált elpusztítani, de nem sikerült. Mert értem mindig felszólalt valaki. Ha másban nem is voltam jó, de azok az emberek mindig megtaláltak, akik nem hagyták, hogy maga alá gyűrjön és porrá zúzzon a rendszer. De azon kívül, hogy volt hol aludnom, mást nem kaptam. Se egy ölelést, se egy jó szót, mert néha az is elég lett volna. Hirtelen kellett felnőni. Pedig még igazából csak egy gyerek vagyok. Egy szerencsés gyerek, mert vannak olyan, akik mellett nem kell eljátszani, hogy felnőttem. Nem lettem prostituált, se rabló, de még csak drogos se. Sőt néha már azt is elhiszem, lehet szeretni engem. Viszont ez ritka, nagyon kevés gyerekért nyúl egy segítő kéz. Mert tapasztalatom szerint az emberek inkább elfordítják fejüket mintsem, hogy segítsenek. Persze vannak kivételek. Így hát úgy érzem

kötelességem most ezeknek a lányoknak a nevében felszólalnom, ha kell üvölni. Mert nem mindenki olyan szerencsés, mint én. Nem mindenkit mentenek meg. Pedig mindenki megérdemelné.

Lassan betöltöm a tizennyolcat és kikerülök ebből a rendszerből, de számomra ez nem jelenti azt, hogy ezeket a lányokat egyedül hagyom. Tudom most még nincs hozzá elég erőm, hogy szembeszálljak, de mindent meg fogok tenni azért, hogy megadjam nekik a lehetőségét a jobb élethez. Pontosán emlékszem arra a napra, amikor bekerültem az otthonba. Alig volt nálam pár dolog csak a plüssmedvém, amit születésemkor kaptam, pár darab ruha és egy Shakespeare kötet, amit akkoriban nagyon sokat olvastam. Az egyik nevelő bekísért egy pici szobába, ahol egy rozoga emeleteságy volt. Őszintén nem tudom mi tartotta össze az ágyat. Volt még ott egy sima ágy. Az emeletes ágy alsó része és a sima ágy foglalt volt. A tulajdonosai nem voltak ott. Feltereltek az emeletes ágy tetejére. Féltem, hogy összerogy alattam, de mint kiderült az ágy stabilabb volt, mint én. Két órája bámultam a penészfoltot a fal sarkában és zokogtam. A nevelő, aki bekísért, kinyitotta az ajtót, majd kimérten rámszólt, hogy hagyjam már abba a bőgést. Így hát kezemmel befogtam számat és így folytattam a sírást, amíg el nem aludtam.

Mikor felébredtem két arc bámult rám. Majd az egyik lány annyit szól: *He dik már egy új gádzsi*. Aznap nem szólaltam meg. Ők sokat locsogtak, de én csak figyeltem csendben őket. Mások voltak és furán beszéltek. Az egyik lány – nevezzük most Julcsinak – még nagyon kislány volt, a másik lány – ő legyen mondjuk Fanni – nagyobbacska volt és rondábban beszélt. Julcsi aranyos kis virágos ruhában volt. Fanni az ablakhoz felkapaszkodva bagózott. Pár nap múlva én is elkezdtem beszélni, kínosan figyelve arra, hogy hasonló szavakat használjak, bár egy-kettőnek a jelentését sem tudtam. Még hónapokig elrontottam és nehezebb szavakat használtam, amin persze ők nagyon nevettek. Az én családomat a középosztályhoz sorolnám. Azok a gyerekek, akik bent vannak, nem ilyen családból származnak és rajtam kívül mindenki más roma, ezért eleve kicsit más szavakat használunk. Az is hozzátartozik ehhez, hogy általában ezeket a gyerekeket az utca nevelte. Magukat suttyónak hívják. Azt hiszem valahol már én is az vagyok. Mondhatni, már én is asszimilálódtam közéjük.

A nyár lassan telt, próbáltam nem kitűnni közülük. Egyre ritkábban vertek meg. Persze ha meg is vertek közben nevettem. Nem igazán tudom miért. Talán félelemből. Egy alkalommal le is videózták, persze csak poénból. De nem gáz, hisz nevettem. Azt hiszem, már kicsiként

megszoktam. Minden gyerek, aki bent volt, normálisnak vette. Már nem is fájt igazából. Legalább nem olyan vert, aki szeret. Azt hiszem fontos tudni, a gyerekek nem születnek rossznak. Valami hat rájuk, amitől ilyenek lesznek. Nem direkt voltak gonoszak és nem mindig. Nem tudták mit csinálnak. Ezzel mondjuk nem tudtam azonosulni. Én gyenge voltam és gyáva. Még mindig az vagyok. Egy dolog viszont ugyanaz volt bennünk. Ölni tudtunk volna a szeretetért. Bármit megtettünk volna, hogy szeressenek minket. De nem úgy, mint egy barát nem úgy, mint egy szerelem. Egy feltétel nélküli szeretetre vágytunk. Ezt persze soha nem fogjuk már megkapni, mert a szüleink minket soha nem fognak szeretni. Így hát nem maradt más, csak az, hogy bármi áron kiharcoljuk magunknak a szeretetet. Valakit egy strici, valakit egy szar ember talált meg. A lányok ezért lesznek kurvák, meg persze azért, mert a havi ötezerből nem tudsz betétet, tusfürdőt venni, illetve ételt, ha bent nincs elég.

Julcsi, amikor bekerültem az otthonba, abban a szép kis virágos ruhában járkált, amit – elvileg – lopott, és erre láthatóan nagyon büszke is volt. A szemei nagyon szépek voltak, az arca olyan gyermeki volt. Azon a nyáron sokat sétáltunk együtt a szabadban. Néha kacskákat kergetett, amikről meggyőződése volt, hogy libák. Ahogy teltek a hónapok, Julcsi egyre többet sminkelt, sok miniszoknyát viselt. Olyan gyorsan jött ez a változás, hogy fel sem tudtam fogni. Próbáltam vele beszélni, de úgy tűnt hiába. Egyre zárkózottabb lett, de nem csak ő, Fanni is csendes lett. Mármint felém. Többet nem beszélgettünk hülye fiúkról. Néha rámordított Fanni, de ez volt a legnagyobb interakció köztünk. Passzív volt. Aztán már inkább nem szólaltam meg. Tudtam, valami nagyon nincs rendben. Bár akkor még nem gondoltam, hogy mekkora a baj. Egyre durvább videókat posztoltak magukról. A mai tiniknek egy nagy része többet mutat magából mint amennyit kéne, de ez más volt. Egyre kevesebbet ettek, az arcukon mérhetetlen nagy szomorúság volt. Én meg csak néztem és nem tudtam mit mondani. Joggal felmerülhet a kérdés, miért nem kértem a felnőttek segítségét. Nem szoktuk. Ez nem véletlen. Vannak rendes nevelők, de mivel már nyolc általánossal felvesznek embereket, így sok az olyan, aki utálja a gyerekeket és csak gonoszkodni tud velünk. Igazából ezt a szót használnám a magyar gyermekvédelemre is, hogy gonosz, kegyetlen gépezet, ami próbál eltiporni, és amikor a legnagyobb szükséged lenne a támogatásra cserben hagy. Nem volt ez máshogy a lányokkal sem, őket is cserbenhagyta a rendszer.

Május vége vagy június eleje volt, amikor már egy éve laktam az otthonban. Az egy évvel ezelőtti Julcsit már keresve se találtam volna, de Fannit sem. Ők teljesen kifordultak magukból, én megkeményedtem. Az első furcsaság az volt, hogy Julcsi egyik nap

hazaérkezett egy Nike cipőben, amiről pontosan jól tudtam, hogy nagyon drága. Jó pár hónap spórolásból is épphogy meg tudta volna venni, de ismertem Julcsit és tudtam, hogy mindig a hó közepéig elköltötte az ötezrest és utána nekünk nyavalygott. Képtelenség volt, hogy ezt a zsebpénzéből vette volna. De ez csak a kezdet volt.... Egyre több új és drága holmija lett Fanninak és Julcsinak is. Amikor rákérdeztem honnan ez a sok új szép ruha, a smink és a túl szexi fehérneműk, akkor nem mondtak semmit, csak bámultak maguk elé. Fanni tizenhét volt, Julcsi csak tizenhat. De teljesen úgy festettek, mint a filmekbe a rossz életű nők. Egyik nap sétáltam hazafelé, amikor megpillantottam Fannit, aki éppen egy kocsiból szállt ki. Rossz előérzetem volt, így odasiettem. A kocsiban egy nagyjából negyvenéves kopasz és kigyúrt fickó ült. Amikor odaértem és Fanni megpillantott, arca tiszta vörös lett és összehúzta magát kicsire. Arcán apró könnyecsek jelentek meg. Mint egy utcára dobott kiskutya. A kopasz lehúzta az ablakot, majd érdeklődni kezdett, hogy van-e már nyári munkám. Mondtam neki, hogy nincs munkám. Erre ő elkezdte mondani, hogy ha én is szeretnék ilyen menő cuccokat venni, mint a lányok, nincs más akadálya, csak be kell tartanom, amit mond. Felvesz kocsival, elvisz az ügyfélhez és szépen teljesítek mindent, amit kér tőlem. Majd hozzátette, hogy a szexet mindenki szereti, szóval nem is kell ezt munkaként felfogni. Ránéztem Fannira, majd befutottam az otthonba, egészen a nevelő szobáig, ahol elkezdtem mondani a nevelőnek, hogy mi történt. Nem lepődött meg. *Csinálnunk kell valamit* – ordítottam rá. A nevelő teljesen közönyös arccal annyit mondott: *Szerinted nem tudtuk? Szerinted nem vettük észre azt sok drága holmit?*

És itt állt össze a kép. Tudták, végig tudták és hagyták. Nem szóltak egy árva szót se. Amikor számonkértem, miért nem tettem semmit, az a válasz érkezett, hogy ezekből a lányokból ígyis-úgyis kurva lesz és ugye nem gondolom komolyan, hogy a rendőröket érdeklí holmi gyereketthonos lányok baja. Visszagondolva igaza volt abban, hogy a rendőröket nem érdekli, mi van velünk. Mi csak egy elakadt szemcse vagyunk a fogaskerékben. Nem tettünk semmit. Én minden nap úgy mentem elaludni, hogy tudtam, itt emberéletek mennek tönkre.

Az autós incidens után kb. egy hónapra a fürdőszobába készülődtem, amin hat lány osztozkodott. Kopogni senki nem tudott, beleértve magamat is. Nagy lendülettel kinyitottam az ajtót. A földön Fanni ült, reszketett és sírt, mellette Julcsi volt, aki szemmel láthatóan nem tudta, hogy hozzá merjen-e érní Fannihoz vagy sem. A földön előttük egy terhességi teszt hevert. Fannié volt. A hátam mögött bevágtam az ajtót. Magamhoz akartam ölelni, de nem

tettem. Leültem Julcsi mellé és órákig ültünk csendben. A csendet végül én törtem meg: *Meg akarod tartani?* Nem jött válasz napokig. Végül az abortusz mellett döntött. Szólt a nevelőknek, akik elkezdtek intézkedni. Miután megvolt a beavatkozás még hónapokig ment a nevelők között a pletyka Fanniról, hogy milyen felelőtlen. Nem voltak mellette. Mi fogtuk Julcsival a kezét. Én fogtam reggel a haját, amikor hányt. Julcsi és én fogtam le minden alkalommal amikor verte ökölrel a hasát és mi voltunk azok is, akik elmentek érte a kórházba. Majd napokkal később én voltam az, akinek elmesélte, hogy ő könyörgött annak az idős csávónak, hogy védekezzen. De a férfi nem ment bele. Ekkor beszélt velem először és utoljára a prostitúcióról. Nagykorúsága napjáig egyetlen egy szót se mondott erről. Azóta nem tudom mi van vele. Amint elhagyta az otthont, törölte magát. Azt mondta rendszeresen keresni fog, de nem így lett. Néha felhív idegen számokról pár percre. Valahol vidéken van. Futtatják. Nem mondta ki, de utalt rá. Általában pénzt kért, de nem tudtam adni. Ezért már nem nagyon keres.

És Julcsival mi lett? Mivel a hely, ahol én lakom, csak átmeneti otthon, így a gyerekek előbb-utóbb rendes gyerekotthonba kerülnek. Vagy ahogy mi hívjuk, zaciba. Ami meg konkrétan egyenes út a teljes tönkremenéshez. Persze tisztelet a kivételnek. Julcsi amióta zaciba került még durvább képeket tölt fel magáról. Két éve még csak egy ártatlan kislány volt, aki félt a sötétben, de nem mert mondani, nehogy Fanni cikizze. Mindig azt mondta, miattam kell az éjjeli fény és én hagytam, hogy rám kenje. Ahogy azt is hagytam, hogy éjjel, ha vihar volt, mellémfeküdjön, fogja a kezemet, amíg el nem alszik. Persze reggel hangosan kinevetett, amiért én rettegek a vihartól és neki muszáj volt engem megvigasztalnia. Ezek a legkedvesebb emlékeim erről a helyről. Mert ezek a legemberibbek. Próbáltam vele beszélgetni, jó irányba terelni. Majd elvitték és csak ritkán találkozuk. Ugyanazzal a gyermeki mosollyal köszön, de már nem őszinte.

Tehetetlen vagyok. Nyilván felmerül az emberben, miért nem jelzem a rendőrségen. Nem bízok bennük. Engem darabokra szedtek, és ezt nem kívánom senkinek. Valahogy ebben az országban az áldozatból kurvát, a hazug emberből és az elkövetőből meg mártírt csinálnak. Nem látom értelmét.

Hiszem, hogy majd többet fogok tudni tenni ezekért az emberekért, mint most. Nem jelent sokat, de ezek a lányok és még rajtuk kívül négy-öt lány tudja, hogy engem bármikor hívhatnak, ott leszek, még akkor is, ha már nem itt fogok lakni. Mert igen, a lelkem egy része

gyerekotthonos korcs marad. Ezzel nincsen baj. Nem tudom elmesélni, hogy milyen amikor valaki prostituált, mert soha nem voltam az. Én csak azt tudom elmesélni, amit ők mondtak és amit én láttam. Ennek a két lánynak a története nem egyedi eset. Nem tudom, milyen így élni, viszont azt pontosan tudom, hogy milyen a „gyerekotthonos kurva” címkével megküzdni minden nap. A kiindulási pont ugyanaz minden lány esetében. Családon belüli bántalmazásból kiemeli a rendszer őket, ezáltal megszabadítják a bántalmazó szülőktől. De mint minden „jó” rendszer, így ez is az egyik kezével ad, a másikkal elvesz. Ugyanis a bántalmazás folytatódik, csak most már nem a szülők, hanem a rendszer áldozatává válnak. Mivel alapvető hiányosságok vannak a rendszerben, így nyilván nem is elvárható, hogy szeretetet, törődést, vagy pozitív visszacsatolást adjon. Így mivel ezt nem kapják meg senkitől, keresni kezdik és sajnos sokszor nem jó helyen.

A stricik levadásszák őket, szeretetet ígérve, amit nyilván nem adnak meg. Sokszor ezt észre se veszik a lányok, hisz fogalmuk sincs, hogyan kell normálisan kötődni. Én sem tudom. Nem tudjuk, mi az, ami oké, mi az, ami már nem fér bele. Nem szól a vészcsengő, vagy ha mégis, nem eléggé hangos ahhoz, hogy túlüvöltse a szeretet iránti sóvárgást. Végül azok a férfiak nyernek, akik kislányokra, vadásznak legyen szó striciről vagy akár egy apuka-pótlékról. Én is megjártam. Sóvárogtam a szeretetért, a megbecsülésért. Én egy apát akartam, ő egy nőt, aki feljár hozzá szexelni. Így hát hamar el is váltak útjaink. Ezek az emberek nyernek, mert pontosan tudják mit akarunk. Családot. Veszekedni a szülőkkel azon, hogy túlságosan is féltenek. Kellemetlen vasárnapi ebédeket, vagy egy sima „jó éjszakát, aludj jól”-t. Ezt soha, senki nem mondja. Egymásnak se szoktuk. Pedig nagyon szeretnénk ezt hallani. Igazi öleléseket kapni, olyat, aminek lelke van. Mert a nap végén mi is csak szeretnénk, ha szeretnének. És azért, hogy a testüket odaadják valakinek és az visszajelez, az a szeretet illúzióját kelti. Megbecsülést. Azok a lányok, akiket megerőszakoltak sokszor még könnyedebben állnak ehhez. Nem érzik, hogy a testük felett rendelkeznek, így nem látják mi ezzel a baj. Hisz ők „csak” oda adják azt a valamit, amibe ők, mint vendég vannak bent. Már nem tekintik magukénak. Én pont a másik véglet vagyok. Már én se érzem a testemet az enyémmek, de nem tudnám odaadni. A tükörbe nézve mintha egy idegen nézne vissza rám. A szememből tudom, hogy ez én vagyok, bár már az is valahogy elfásult az évek alatt. Olyan, mintha beragadtam volna egy ketrecbe, amiből nem tudok szabadulni. Saját testem fogja lettem. Nem tudom, valaha vissza tudom-e szerezni, lehet, ez már ilyen marad. Mind ezzel küzdünk. Meg persze a sok rémálom, a pánikrohamok. Itt bent a PTSD az alapállapot. Mindenki valamibe menekül. Valaki a drogba, én a halálba próbáltam, de csak

pszichiátria lett belőle. Úgy gondoljuk, megérdemeljük az érzelmi bántalmazást, verést, a nemi erőszakot is. Az önmarcangolás folyamatos és a gyermekvédelem nem segít, sőt, csak belédruág még egyet és azt mondja, nem vagy más, csak egy utolsó kurva. Ezeknek az összehatása miatt lesznek lányok prostituáltak. Hisz már minden mindegy, ennél nem lehetünk többek. Ez az érzelmi része a gyermekprostitúciónak.

És van az az oldal is, hogy valamiből meg kell élni. Magyarországon nem nagyon beszélnek róla, de rohadt nagy a menstruációs szegénység. Csináltam egy minimális kutatást a környezetemben, ami kimutatja, hogy tíz emberből öt van tisztában azzal, mit jelent a menstruációs szegénység. A kutatás során tíz emberrel beszélgettem. Három lánnyal a gyermekotthonból, akik közül egy se tudta, mit jelent ez a szó. Három emberrel az iskolámból, ahol egy diák tudott választ adni. A közvetlen baráti körömben négyből négy tudott a kérdésre helyesen válaszolni (hozzáteszem, a barátaim feministák, így ez várható volt.). De így is mélyen elszomorít, mennyire nincsenek tisztában az emberek azzal, hogy milyen láthatatlan problémák vannak. Így azért tényleg nehéz változást elérni. Ez nem csak a gyerekotthonos lányokat érinti. A hajléktalan nők esetében ez még gyakoribb. Egy zacskó betét 1400 Ft, egyéb higiénias eszközök, amik kellenek a mindennapokban, havi 1500 Ft alsóhangon. Ez 3000 Ft és akkor még nem vettél mást. Ételet se. Semmilyen szórakozásra nem marad pénz. Szóval igen, valahonnan mindenki megpróbál pénzt szerezni. Ezekben a lányokban az is benne van, hogy a környezetük szemében úgyis csak annyit érnek, hogy már fiatalon becserkésszék őket prostituálnak, drogozni kezdenek, majd külföldre vigyék őket - jobb esetben. Persze, az sincs kizárva, hogy pár éven belül meghaljanak valami féle nemi betegségben, mert azok az emberek, akik ilyen szolgáltatásokat vesznek igénybe, nem igazán szeretnek védekezni. Az is megtörténhet, hogy egy lány rájön arra, mennyire nem fenntartható így az élet, és ki akar szállni. De ez nem olyan játék. Vagy maradsz, vagy meghalsz. Egy-két szerencsést leszámítva, akik elmenekülnek külföldre. Előbb-utóbb megtalálják. Ezt a jövő képet festik le nekünk, ahelyett, hogy nevelnének minket. Az macera lenne. Sokkal könnyebb elhíttetni velünk, hogy nincs más út. És ha mindenki, aki körülvesz minket, ezt gondolja, akkor miért legyünk ennél többek?

Pár hónappal ezelőtt a sulis WC-ben kuporogva sírtam, mert egy gyermekvédelmi tárgyalásra kellett mennem. Dupla magyarom volt és igazságtalannak éreztem, hogy a többi gyerekek a legnagyobb gondja akkor csak annyi volt, hogy valami feladatot nem csináltak meg mára, amit kellett volna. Nekem meg csak az járt a fejemben, hogy fognak megalázni. Az első óra után elkéredzkedtem. Hazudni szoktam ilyenkor, hogy hova megyek. Az igazság túl durva

lenne,. De most csak úgy kimondtam. Odaérve egyre jobban növekedett az a bizonyos gombóc a torkomban. A jövőmről kellett beszélnem, hogy mi lesz, ha nagykorú leszek. Felvázoltam a tervemet, ami szerint sulis mellett dolgozni fogok, lesz egy picike albérletem, jövőre leérettségizem, jelentkezem a Színművészeti Egyetemre. Beleéléssel meséltem. Majd – bár még folytattam volna – az egyik nő a szavamba vágott és azt kérdezte, hogy ugye ezt én sem gondolom komolyan? De, teljesen komolyan gondoltam. Amikor ez világossá vált az ott ülő felnőttekben is, halk kuncogás következett. Majd egy másik nő közölte velem, hogy nem tudom megugrani ezt a szintet. Hebegni-habogni kezdtem. Persze ennek nem adtak teret. Végül még hozzábiggyesztette a nő, hogy ő tényleg nem érti, miért nem tudom elfogadni a sorsomat úgy, mint a többi lány. Ugyanúgy végzem, mint ők. Majd vége lett a tárgyalásnak és én hazáig zokogtam. Kérdezgettem magamtól, vajon tényleg csak ennyi van bennem? Belőlem tényleg nem lehet semmi több, mint egy kurva?

Másnap a suliban infó dogát írtunk. Tudtam az anyagot, fix volt az ötös, majd megláttam a feladatot és teljes sötétség. Csak az ment a fejemben, hogy ezt sem tudom megcsinálni, bizony, igazuk volt, egy utolsó kurvaként végzem majd. Akár már fel is állhatok és ki is sétálhatok, hisz nincs jövőm. Majd utolsó órán, fakton is dogát írtunk, tanultam rá. De amint elérte a tanár a dolgozatot, ugyanaz történt mint infó órán, azzal a különbséggel, hogy most nem bírtam ki sírás nélkül. Amikor visszaértem a terembe 10 perc bőgés után, mindenki furán, félrebiccentet fejjel nézett. És bár most már 17 nap múlva nagykorú vagyok, még most is itt van velem ez a kis hang. És tudom, minden lánynak ott van. Megérdemeltük volna a gyermekéveket. Azt is, hogy kamaszként a matek doga legyen a legnagyobb stressz, helyette mi az abortuszon paráztunk. Nem illegális elektromos cigit rendeltem magamnak külföldről, hanem tablettát. Mert egy ember se akar ebben az országban abortuszt. Azt hittem meg tudom menteni a többieket a prostitúciótól, de közben magamat se tudtam felszínen tartani. Ez egy maffia. Rá kellett jönnöm, hogy ehhez még kevés vagyok. A segítségnyújtás nagyon fontos, addig a pontig, amíg nem a testi épséged múlik rajta. Emberek tűnnek el. Nem tudom megfékezni. Nem lehetek én a következő. Az elmúlt hat évem tönkretett. Az áramköreim teljesen kiégtek. Csak néha blöffölöm, hogy jól vagyok. Sok mindent megold egy kis smink. Így hát amint szabadulok erről a helyről újratervezem magam, mert túléltem, és ezután már csak rajtam múlik, hogy mi lesz velem. A folyamatos küzdelem közben lett albérletem, munkám. De még így sem tudom, fogok-e tudni valaha úgy tükörbe nézni, hogy ne azt az embert lássam benne, akit ők lefestettek rólam. Hanem magamat. Talán ez a kettő már túlzottan egybefolyt, nem tudom. Minden nap megküzdök ezzel. Nem csak én, hanem

minden lány, akivel elhitette a rendszer, hogy örökre áldozat marad.